

kulære ophæves; derfor bliver det op-
hævet.

Lars Jensen: Jeg finder Anledning til at bringe den højtærede Kultusminister en Tak for hans venlige Bemærkninger angaaende mit Spørgsmaal til ham om hans Stilling til Menighedsraadsloven. Jeg vil ogsaa sige ham Tak, fordi han har ladet de lyse Minder fra vor Barndom og Ungdom glimre for vort Øje. Jeg glæder mig nu til at se ham i Landstinget kæmpe for den Menighedsraadslov, som fra Folketinget er sendt derop. Jeg glæder mig til at se ham kæmpe med hele sin Energi for, at Folketingets Villie kan finde Udtryk i denne Lov.

Den højtærede Minister benyttede Lejligheden til at anstille nogle politiske Betragtninger, der gik ud paa at fastslaa den Enighed, der findes indenfor Ministeriet. Det interesserede ikke blot mig, men ogsaa den højtærede Ministers gamle Venner. En af dem kom saaledes hen og sagde til mig: „Kultusministeren i Enighed med Finansministeren! Ja, det er interessant.“

Den højtærede Minister sagde saa endvidere noget om en glidende Stilling, han indtog. En glidende Stilling er altid farlig, fordi man i den aldrig rigtig ved, hvor man i Øjeblikket befinder sig. Det er ogsaa det, der gav mig Berettigelse til at stille det Spørgsmaal, jeg stillede til den højtærede Minister. Den glidende Stilling er dog ikke blot farlig i den antydede, men ogsaa i en anden Retning. Det saa jeg, da jeg gik herud i Tinget i Dag. Da saa jeg ogsaa en Mand, der kom i en glidende Stilling — han endte i Rendsstenen.

Berntsen: Det havde egentlig ikke været min Hensigt at begære Ordet ved denne første Behandling af det foreliggende Finanslovsforslag. Af politiske Grunde har jeg ikke haft nogen Anledning dertil, da det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) paa saa fyldig en Maade har været Ordfører for den Gruppe, hvortil jeg hører, og af Hensyn til at holde Diskussionen gaaende tror jeg heller ikke, jeg skulde fristes til at tage Ordet, thi Folketinget er jo i Færd med at blive en Talescene, hvor Veltalenhedens Strøm glider saa stærkt og rivende, at det synes vanskeligt at faa den stoppet. Men man har jo ikke Fred længere, end ens Nabo vil, og der er i Dag rejst et Par Spørgsmaal, som berører mig, og som jeg

derfor finder mig foranlediget til at knytte et Par Bemærkninger til.

Det første Spørgsmaal er et Spørgsmaal, der blev omtalt i Dag af den ærede Indenrigsminister og vedrører Nægtelsen af Stadfæstelse af en Statutændring for den jydsk Kreditforening i Viborg. Den ærede Indenrigsminister skal jeg ikke gaa i Rette med, for han er jo endnu ikke kommen saa vidt, at han vidste, hvorledes hans Fortolkning vilde falde. Han mente, at Loven var uklar, og har derfor endnu ikke taget nogen Beslutning, men vil have Tid til at overveje Spørgsmaalet, og det skal han selvfølgelig have Lov til. Jeg angriber ham derfor ikke, men finder mig foranlediget til at klargøre, hvorfor og paa hvilke Motiver jeg har truffet den Afgørelse, som jeg som Indenrigsminister har truffet.

For at ærede Medlemmer kunne sætte sig ind i Spørgsmaalet, vil jeg oplyse, at der, da Loven af 24. April 1896 forelaa til Drøftelse her i Tinget, var flere Spørgsmaal angaaende Kreditforeningernes Stilling og Opgave og navnlig da eet Spørgsmaal ret brændende, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Interessenterne i en Kreditforening maatte have Lov til selv at vælge Vurderingsmænd. Den daværende Indenrigsminister, Hørring, stillede Forslag om, at fremtidig maatte Interessenterne i Kreditforeninger ikke vælge Vurderingsmænd direkte, men at de skulde indstilles af Interessenterne, og at Valget skulde foretages af Direktionerne. Imod dette rejstes der i Folketinget Modstand, idet der nemlig var et Par Kreditforeninger, deriblandt Østifternes Kreditforening, som havde den Bestemmelse i deres Statutter, at Interessenterne maatte vælge Vurderingsmændene. Folketinget vilde ikke have den af Indenrigsministeren foreslaaede Bestemmelse ind. Landstinget holdt derimod med Ministeren paa, at Interessenterne ikke direkte maatte vælge Vurderingsmændene. Resultatet af den Strid blev, at Indenrigsministeren, Hørring, stillede et Ændringsforslag til Bestemmelsen i § 2 i Loven, og det er den, hvorom Striden staar.

Hvad staar der da i den Bestemmelse? Der staar, at i de Foreninger, hvor Vurderingsmændene ikke vælges af Interessenterne, kan det ikke bestemmes, at Valget skal foretages af disse. Man sluttede det Kompromis, at i de Foreninger, hvor man nu en Gang havde Tilladelse til at vælge Vurderingsmændene, maatte man beholde Tilladelsen, men de andre Foreninger maatte ikke faa den. Det forekommer mig,